

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 30.01.1968, sp. zn. 6 Cz 219/67, ECLI:CZ:NS:1968:6.CZ.219.1967.1

Číslo: 95/1968

Právní věta: Souhlas závodního výboru ROH podle § 59 odst. 1 zák. práce musí být vyjádřen tak, aby z něho bylo nepochybně zřejmé stanovisko, jež závodní výbor zaujal k opatření, které organizace zamýšlí provést. Skutečnost, že závodní výbor ROH dal předchozí souhlas k rozvázání pracovního poměru žalobce u žalovaného výpovědí i dohodou, nevyvolává sama o sobě pochybnosti o určitosti projevu souhlasu odborového orgánu s rozvázáním pracovního poměru výpovědí; předchozí souhlas závodního výboru ROH k rozvázání pracovního poměru výpovědí není právním úkonem ve smyslu § 240 zák. práce, jehož neplatnost by se posuzovala podle § 242 zák. práce.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 30.01.1968

Spisová značka: 6 Cz 219/67

Číslo rozhodnutí: 95

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Pracovní poměr, Výpověď z pracovního poměru

Předpisy: 65/1965 Sb. § 59

§ 240

§ 242

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 95/1968 sb. rozh.

Souhlas závodního výboru ROH podle § 59 odst. 1 zák. práce musí být vyjádřen tak, aby z něho bylo nepochybně zřejmé stanovisko, jež závodní výbor zaujal k opatření, které organizace zamýšlí provést.

Skutečnost, že závodní výbor ROH dal předchozí souhlas k rozvázání pracovního poměru žalobce u žalovaného výpovědí i dohodou, nevyvolává sama o sobě pochybnosti o určitosti projevu souhlasu odborového orgánu s rozvázáním pracovního poměru výpovědí; předchozí souhlas závodního výboru ROH k rozvázání pracovního poměru výpovědí není právním úkonem ve smyslu § 240 zák. práce, jehož neplatnost by se posuzovala podle § 242 zák. práce.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu z 30. 1. 1968, [6 Cz 219/67.](#))

Žalobce se domáhal určení, že výpověď žalovaného z pracovního poměru ze dne 22. 9. 1966, opřená o ustanovení § 46 odst. 1 písm. e) zák. práce a odůvodněná tím, že žalobce není způsobilý plnit povinnosti vyplývající z pracovního poměru pro nesplnění předpokladů stanovených pro výkon funkce asistenta (když byl z této funkce rozhodnutím ministerstva školství a kultury odvolán), je neplatná a že pracovní poměr u žalovaného nadále trvá.

Okresní soud v Litoměřicích zamítl žalobu rozsudkem z 6. 2. 1967, neboť shledal výpověď platnou z hlediska uplatněného výpovědního důvodu i ostatních hmotněprávních podmínek.

Krajský soud v Ústí nad Labem změnil k odvolání žalobce rozsudek okresního soudu tak, že vyhověl žalobě; považoval totiž výpověď ze dne 22. 9. 1966 za neplatnou pro nedostatek předchozího souhlasu závodního výboru ROH s výpovědí podle § 59 odst. 1 zák. práce. Závodní výbor ROH u žalovaného vyslovil svůj souhlas s tím, aby byl se žalobcem rozváznán pracovní poměr buď dohodou nebo výpovědí; avšak takto alternativně udělený souhlas nevyjadřoval podle názoru krajského soudu spolehlivě a jednoznačně stanovisko odborového orgánu ohledně způsobu skončení pracovního poměru, neboť podmiňoval dání výpovědi předcházejícím jednáním o možnosti rozvázání pracovního poměru dohodou (a existence takového jednání nebyla ani prokázána). Z toho plyne, že předchozí souhlas odborového orgánu s výpovědí nebyl natolik určitý, aby nevzbuzoval pochybnosti o projevené vůli; je tedy neplatný pro nesplnění požadavku určitosti projevu vůle z hlediska § 242 odst. 1 písm. b) zák. práce.

Nejvyšší soud rozhodl o stížnosti pro porušení zákona podané generálním prokurátorem, že byl rozsudkem krajského soudu porušen zákon a zrušil jej.

Z odůvodnění:

V zápise ze schůze závodního výboru ROH u žalovaného z 20. 9. 1966 bylo výslovně uvedeno, že „ZV souhlasí, aby byl s dr. Z. rozváznán pracovní poměr, a to buď dohodou nebo výpovědí“. Obsah uvedeného zápisu nepotvrzuje, že by závodní výbor ROH svůj souhlas k dání výpovědi žalovaným žalobci nějak podmiňoval, zejména že by ho vázal na splnění podmínky předchozího jednání mezi účastníky o skončení pracovního poměru dohodou. Tomuto závěru nasvědčuje nejen citovaná část, ale i další znění zápisu zachycující důvody, které vedly závodní výbor ROH k udělení souhlasu žalovanému k výpovědi žalobce.

Souhlas závodního výboru ROH musí být vyjádřen tak, aby z něho bylo nepochybně zřejmé stanovisko, jež závodní výbor zaujal k opatření, které organizace zamýšlí provést. Tento požadavek byl splněn, ač závodní výbor ROH dal souhlas současně k rozvázání pracovního poměru žalobce u žalovaného výpovědí i k rozvázání pracovního poměru žalobce u žalovaného dohodou; souhlas závodního výboru ROH k rozvázání pracovního poměru žalobce u žalovaného dohodou byl jen nadbytečný (srov. § 43, 59 odst. 1 zák. práce) a nijak neovlivnil co do určitosti projevu souhlas k výpovědi, o nějž byl závodní výbor ROH žalovaným žádán.

Za tohoto stavu nelze dospět k jinému závěru, než že účast odborového orgánu při rozvázání pracovního poměru žalobce u žalovaného výpovědí byla z hlediska předchozího souhlasu závodního výboru dodržena a podmínka platnosti výpovědi podle § 59 odst. 1 zák. práce splněna.

K argumentaci krajského soudu je třeba ještě uvést, že předchozí souhlas odborového orgánu k rozvázání pracovního poměru výpovědí není právním úkonem ve smyslu § 240 zák. práce, jehož neplatnost by se posuzovala podle ustanovení § 242 zák. práce; jde o usnesení závodního výboru jako kolektivního orgánu podle zásad odborové demokracie, za které odpovídá členské schůzi základní organizace ROH (čl. 2 usnesení IV. všeodborového sjezdu o závodních výborech základních organizací ROH - příloha k zákoníku práce). Souhlas závodního výboru ROH je formou jeho

spolurozhodování s vedením organizace ve smyslu čl. 6 písm. e) usnesení IV. všeodborového sjezdu o závodních výborech základních organizací ROH a představuje účast ROH v pracovních vztazích upravených zákoníkem práce jako nedílnou součást těchto vztahů (čl. X základních zásad zák. práce).

Pokud krajský soud uvažoval jinak, porušil svým rozhodnutím zákon v ustanoveních § 59 odst. 1 a § 242 odst. 1 písm. b) zák. práce.